

ປະຫວັດສາດທຶຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂໍ້ສັບສົບ - ເລກທີຊາວເອັດ

ວິບັດຄັ້ງທີສອງ - ພາກທີໄດ້ເປດ - ເອເຊກຽນ ເລກທີສອງ

Jeff Pippenger

2026-08-05

ເອເຊກຽນເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພະລາຊະກິດແຫ່ງການສັງສອນທີ່ສຳເລັດແກ່ພວກເຂົາໂດຍສົງໄສຕ່າງໆເຜົາຢູ່, ແລະຄຳສັ່ງສອນພື້ນຖານຂອງພຣະອົງຄື “ເສັ້ນຕໍ່ເສັ້ນ.”

ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ນີ້ແມ່ນການພັກຜ່ອນທີ່ທ່ານທັງຫຼາຍຈະໃຫ້ຜູ້ອ່ານເພຍໄດ້ພັກຜ່ອນ; ແລະນີ້ແມ່ນການພົ້ນກຳລັງ”; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ອ່ານຟັງ.
ແຕ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ຂັບຂີ່, ຂັບຂີ່ເທິງຂັບຂີ່, ບັນທັດເທິງບັນທັດ, ບັນທັດເທິງບັນທັດ; ນັບອັບໜຶ່ງ, ແລະບ່ອນນັບອັບໜຶ່ງ; ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄປ, ແລະລົ້ມລົງໄປຂ້າງຫຼັງ, ແລະຖືກຫັກທຳລາຍ, ແລະຕົດບັ້ງ, ແລະຖືກຈັບໄດ້.
ອີສະຍາ 28:12, 13.

ໃນປັດຈຸບັນ ສົງໄສຕ່າງໆເຜົາຢູ່ກຳລັງເປີດເຜີຍພຣະທຳເອເຊກຽນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ເອເຊກຽນເປັນປະໂຫຍດໃນປະຫວັດສາດສັບສົບ ບໍ່ວ່າ “ສາມສັບສົບ” ຈະໝາຍເຖິງອາຍຸເຊິ່ງເປັນນ້ອຍລັກຂອງທ່ານໃນຖານະປະໂຫຍດ ຫຼື ປະໂຫຍດໃນສາຍພະຍາກອນທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກປະຢຸດລົງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງໂຢເຊຢາ. ຖານະປະໂຫຍດສຸດທ້າຍໃນວັນສຸດທ້າຍແມ່ນໜຶ່ງແສນສີໝູນສີຟ້າ ແລະ ປະຫວັດສາດຕາມຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າແກ່ປະຫວັດສາດເຊິ່ງເປັນນ້ອຍລັກໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ແຕ່ພວກທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ປະໂຫຍດແຫ່ງພຣະຢາເວ; ມະນຸດທັງຫຼາຍຈະເອີ້ນພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ; ພວກທ່ານຈະໄດ້ກິນຄວາມຮັ່ງມີຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ແລະໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຂົ້າເຫລົ້ານັ້ນ ພວກທ່ານຈະອອດອ້າງຕົນເອງ. ອີສະຍາ 61:6.

ເອເຊກຽນເປັນສັນຍະລັກຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ—ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດທີ່ສຳພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທຸກປະການລະບຸໄວ້.

ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດນັ້ນຄືການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງໂດຍສະເພາະຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນປີ 1840. ການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດເປັນທູດສະຫວັນອັນອາລະພາໃນບັນດາທູດສະຫວັນສາມອົງ ແລະອົງທຶສາມເປັນທູດສະຫວັນອັນໂອເມກາ. ເພາະສະນັ້ນ ເອເຊກຽນຈຶ່ງຢູ່ໃນແນວດຽວກັນກັບເປີໂຕໃນເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝູນສີຟ້າ. ປະຫວັດສາດເຊິ່ງສັນຍະລັກທັງໝົດເປີດໄດ້ແລະເອເຊກຽນຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ ຖືກນຳສະເໜີເປັນປະຫວັດສາດ Panium.

ບົມມະອັຍ

ເອເຊກຽນໄດ້ຮັບເອົາໜັງສືນ້ອຍນັ້ນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ກະທຳໃນພຣະນິມົດບົດທີ 10.

ແຕ່ເຈົ້າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຟັງສົງທິຣົກກ່າວແກ່ເຈົ້າ;
ຢ່າເປັນຄົນກະບົດເໝືອນເຊັ່ນວົງວານທີ່ກະບົດນັ້ນ: ຈົ່ງອຳບາກຂອງເຈົ້າ, ແລະກິນສົງທິຣົກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.
ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເບີ້, ເບີ້ແມ່, ມື້ໜຶ່ງໄດ້ຖືກສົງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະເບີ້ແມ່,
ມື້ວັນໜັງສືໃນມື້ນັ້ນ; ແລະພຣະອົງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ໜັງສືຂ້າພະເຈົ້າ;
ແລະມັນໄດ້ຖືກຂຽນທັງດ້ານໃນແລະດ້ານນອກ: ແລະໃນມື້ນັ້ນໄດ້ຂຽນໄວ້ເຖິງຄຳຄວນ, ການຄຳຄວນ,

ແລະວິບັດ. ນອກຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງກິນສົງທິດຈ້າພົບ; ຈົ່ງກິນມ້ວນນີ້, ແລະຈົ່ງໄປກ່າວແກ່ວົງວານອົດສະຣາເອນ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງອາບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກິນມ້ວນນັ້ນ. ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງໃຫ້ທ້ອງຂອງເຈົ້າກິນ, ແລະໃຫ້ລ່າໄສຂອງເຈົ້າຕັ້ງມຸ້ມມ້ວນນີ້ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກິນມັນ; ແລະມັນຢູ່ໃນປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫວານເໝືອນນ້ຳເຜິ້ງ. ເອເຊກຽນ 2:8–10, 3:1–3.

ໃນ ພຣະນິມົດ ບົດທີ 10, ໂຢຮັນ ໄດ້ກິນມ້ວນໜັງສືນ້ອຍ, ແລະ ທັງບົດນັ້ນ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສຳແດງອອກຂອງລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງ ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

“ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດເປັນໜຶ່ງໃນການປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ຈະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນສ່ອງແສງດ້ວຍລັດສະໝຸດຂອງທ່ານ. ພະລາຊະກິດອັນມີຂອບເຂດທົ່ວໂລກ ແລະມີລົດເດດອັນພິເສດຫາຍາກ ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໃນຫນ້າ. ຂະບວນການເສດດັດມາໃນປີ 1840–44 ເປັນການສຳແດງອັນຮຸ່ງໂລດແຫ່ງຣົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຖືກນຳໄປຍັງສະຖານທີ່ຊຸມຊົນທຸກແຫ່ງໃນໂລກ, ແລະໃນບາງປະເທດໄດ້ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທາງສາສະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເຄີຍປະຈຳໃນແຜ່ນດິນໃດໜຶ່ງນັບຕັ້ງແຕ່ຍຸກປະຕິຮູບໃນສະຕະວັດທີສິບຫົກ; ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເໝືອ ກວ່າໂດຍຂະບວນການອັນຊົງພະລັງພາຍໃຕ້ຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.” The Great Controversy, 611.

ເອເຊກຽນໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບໂຢຮັນໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບ, ດັ່ງນັ້ນ ເປໂຕ, ໂຢຮັນ ແລະ ເອເຊກຽນ ຈົ່ງຍືນຮ່ວມກັນໃນບ່ອນທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາ ໃນໄລຍະເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີພັນ.

ຄັ້ງແຕ່ ຄ.ສ. 1840 ຫາ 1844 ເປັນໄລຍະເວລາສິບີ ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຕົ້ນເມື່ອຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ ທິດລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299. “ຫ້າເດືອນ” ເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະໄດ້ຊື່ມຕົກກັບຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ ຈຳນວນສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີ ແລະ ສິບຫ້າວັນ ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ເມື່ອການສຳແດງອັນຮຸ່ງໂລດແຫ່ງລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດອອກ ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ການນຳໃຊ້ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກໍໄດ້ຢຸດລົງ.

ແລະໄດ້ປະຕິຢາມໃດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດນິລັນດອນ ຜູ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະສົ່ງທັງບວງທິຢູ່ໃນນັ້ນ ທັງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົ່ງທັງບວງທິຢູ່ໃນນັ້ນ ທັງທະເລ ແລະສົ່ງທັງບວງທິຢູ່ໃນນັ້ນ ວ່າຈະບໍ່ມີເວລາອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະນິມົດ 10:6

ເວລາພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນຖານະເປັນການນຳໃຊ້ພະຍາກອນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ເອເຊກຽນ, ເປໂຕ ແລະ ໂຢຮັນ ແຕ່ລະຄົນເປັນຕົວແທນຂອງພົມມະຈາລືຜູ້ມີບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງ ແລະ ຍັງລວມເຖິງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດອີກດ້ວຍ.

ນິມົດ

ສິບເອັດບົດທຳອິດຂອງເອເຊກຽນນຳສະເໜີລຳດັບຂອງ “ນິມົດ” ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ຕົກລົງຂອງບົດທີໜຶ່ງ.

ບັດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມສິບ, ໃນເດືອນທີສີ່, ໃນວັນທີຫ້າຂອງເດືອນ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຜູ້ຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອຢູ່ຮົມແມ່ນ້ຳເຄບາ, ຟ້າສະຫວັນກໍໄດ້ເປີດອອກ

ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເອເຊກຽນ 1:1.

“ນິມິດ” ຂອງສິບເອັດບົດທຳອິດ ໄດ້ຖືກປະທານເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນບົດທຳອິດທີ່ແມ່ນ້ຳເຄບາ, ຈາກນັ້ນໄດ້ຖືກຂະຫຍາຍຕໍ່ໄປໃນນິມິດໃນບົດທຳອິດສາມຢູ່ທີ່“ທົ່ງພຽງ” ແລະຕໍ່ມາອີກໃນນິມິດໃນບົດທີ່ແປດທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ສາມສະຖານທີ່ທີ່ແມ່ນ້ຳເຄບາ, ທົ່ງພຽງ, ແລະ ເຢຣູຊາເລັມ ເປັນຕົວແທນຂອງນິມິດສາມປະການທີ່ຮ່ວມກັນປະກອບເປັນນິມິດດຽວ, ຊຶ່ງກໍຄື“ນິມິດ” ຂອງຂໍ້ທັງ ແລະຂອງສິບເອັດບົດທຳອິດ.

ປຶ້ມເບລີ

ການພິຈາລະນາປຶ້ມສາມສິບວ່າເປັນປຶ້ມສາມສິບໃນວົງຈອນຢູບົລີ ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນການຖືປັດສະດາອັນໃດໆດັ່ງຂອງໂຢສີຢາ ແລ້ວຈົ່ງສືບສຸດລົງໃນວັນທີ22 ເດືອນຕຸລາ ນັ້ນ ສາມາດຮອງຮັບໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ເພາະວ່າແນວປະຫວັດສາດສັກສິດສາຍນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ ເປັນບັນທຶກທົ່ວທັງ ໂດຍມີພະຍານຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ; ປັດສະດາເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາເທດສະການໃນລະດູບານໃໝ່ ແລະວັນຊົດໃຊ້ບາບເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາເທດສະການໃນລະດູໃບໄມ້ລົ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເລວີນຕີ ບົດ 23 ຈຶ່ງສອດຄ່ອງກັບວົງຈອນຢູບົລີທີ່ລົ້ມຕົ້ນກັບໂຢສີຢາ. ຍັງມີແນວອື່ນໆອີກທີ່ສອດຄ່ອງກັບປະຫວັດສາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍກະສັດໂຢສີຢາ ຈົນເຖິງວັນທີ22 ເດືອນຕຸລາ, 573 BC. ການສຳເລັດເປັນຈົງທາງປະຫວັດສາດໃນວັນທີ22 ເດືອນຕຸລາ, 573 BC ຂອງປຶ້ມບົລີຫຼັກໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກນັກປະຫວັດສາດ.

ນັກຄຳນວນເວລາທາງປະຫວັດສາດໂດຍທົ່ວໄປຍ່ອມເຫັນພ້ອມກັນໃນການກຳນົດວັນລຶບບາບເປັນວັນທີ22 ຕຸລາ 573 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະປັດສະດາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງໂຢສີຢາໃນປີ622 ກ່ອນ ຄ.ສ. ກໍເປັນວັນທີ່ບັນດານັກຄຳນວນເວລາຕາມພຣະຄຳພີຍ່ອມຮັບເຊັ່ນກັນ. ປັດສະດາ, ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງບັນດາເທດສະການໃນລະດູຝົນ, ໄດ້ເປັນວົງຈອນຢູບົລີສິບເອັດເກົ້າປີ, ຊຶ່ງໄດ້ສືບສຸດລົງທີ່ສັນຍາລັກຂອງບັນດາເທດສະການໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ້ນ ໃນວັນລຶບບາບ. ເຈດີອາທິດແຫ່ງປຶ້ມປະກອບເປັນສິບເອັດເກົ້າປີນັ້ນ ເປັນສັນຍາລັກຂອງວັນຊະບາໄຕຂອງແຜ່ນດິນ.

“ໃນທຸກໜ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນປະຫວັດສາດ, ຫຼືຂັ້ນຍັດ, ຫຼືຄຳພະຍາກອນ, ພຣະຄຳພີພຣະສັນຍາເດີມກໍສ່ອງປະກາຍດ້ວຍພຣະສິດຂອງພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ເທົ່າທີ່ລະບົບນັ້ນເປັນການສະຖາປະນາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ລະບົບຍົວທັງໝົດກໍເປັນຄຳພະຍາກອນອັນແນ່ນອນຂອງຂ່າວປະເສີດ. ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງປວງລ້ວນເປັນພະຍານແກ່ພຣະຄຣິດ.” ກົດຈະການ 10:43. ນັບແຕ່ພຣະສັນຍາທີ່ປະທານແກ່ອາດາມ ລົງມາຕາມສາຍເຊື້ອຂອງບັນພະບຸລຸດ ແລະຕະຫຼອດລະບົບພຣະບັນຍັດ, ແສງອັນຮຸ່ງໃຈຈາກສະຫວັນໄດ້ຮັດໃຫ້ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ຖືແຈ້ງປະຈັກ. ບັນດາຜູ້ເຫັນນິມິດໄດ້ເຫັນດາວແຫ່ງເບດເລເຮັມ, ຊີໄລທິຈະມາ, ເມື່ອເຫດການໃນອະນາຄົດເຄືອນຜ່ານໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາດັ່ງຂະບວນອັນລຶກລັບ. ໃນທຸກເຄື່ອງບູຊາ ຄວາມຕາຍຂອງພຣະຄຣິດຖືກສະແດງໄວ້. ໃນທຸກກຸ່ມຄວັນກຳຍານ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ລ້ອມຂຶ້ນ. ໂດຍສຽງແກຈູບົລີທຸກຄັ້ງ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກປະກາດອອກ. ໃນຄວາມລຶກລັບອັນນຳຄຳເກງຂາມຂອງບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ພຣະສິດຂອງພຣະອົງໄດ້ສະຖິດຢູ່.” The Desire of Ages, 211.

ສິບເຈັດ

ເຊເດກຢາໄດ້ຖືກນຳໄປຍັງບາບີໂລນເມືອເຢຣູຊາເລັມລົມລົງ ສົບສືບືກ່ອນປີ 573 ກ່ອນ ຄ.ສ. ນັກປະຫວັດສາດຊາວຢິວໄດ້ກຳນົດວ່າຈອນບີຢູບວິນັບແຕໂຍຊຢາໃນປີ 622 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 573 ວ່າເປັນວົງຈອນບີຢູບວິລີງທີ 17.

ໄລຍະເວລາຈາກຍຸດທະການຮາເຟຍໄປຈົນເຖິງຍຸດທະການພານຽມແມ່ນສົບເຈັດປີ. ປັດຈຸບັນ ເປັນຜູ້ມີໃຊ້ໃນຍຸດທະການຮາເຟຍ ແລະພຣະອົງໄດ້ຄອງລາດເປັນກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້ເປັນເວລາສົບເຈັດປີ. ນັບແຕ່ພຣະລາຊະດຳລັດແຫ່ງມົລານ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ອອນສະແຕນຕິນແບ່ງຈັກກະພັດຂອງຕົນໃນປີ 330 ມີໄລຍະເວລາສົບເຈັດປີ. ໃນວົງຈອນບີຢູບວິລີງທີສົບເຈັດ ເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກທຳລາຍໂດຍເນບູກາດເນດຊາ.

ເພາະວ່າ ບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນຈະຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍວັນໂດຍບໍ່ມີກະສັດ ແລະບໍ່ມີເຈົ້ານາຍ ແລະບໍ່ມີເຄື່ອງບູຊາ ແລະບໍ່ມີຮູບເຄົາລົບ ແລະບໍ່ມີເອໂຟດ ແລະບໍ່ມີທຣາຟິມ; ພາຍຫຼັງນັ້ນ ບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນຈະກັບຄືນມາ ແລະສະແຫວງຫາພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະດາວິດ ກະສັດຂອງເຂົາ; ແລະຈະຍ່າງພຣະຢາເວ ແລະຄວາມດີຂອງພຣະອົງໃນວັນສຸດທ້າຍ. ໂຮເຊອາ 3:4, 5.

ໂຮເຊອາກຳລັງກ່າວເຖິງຫົວຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບການຖືກກວາດໄປເປັນເຊຍຂອງເຊເດກຢາ ແມ່ນແມ່ນວ່າມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການຖືກກວາດໄປເປັນເຊຍຂອງອານາຈັກເໜືອໃນປີ 723 BC ອີກດ້ວຍ. ເຫດຜົນທີ່ຂໍ້ຄວາມຕອນຂອງໂຮເຊອາເຊຍມີໂຍງກັບຄຳພະຍານຂອງເອເຊກຽນ ກ່ຽວກັບການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ເມື່ອອິດສະຣາເອນຍືນຍັນຈະມີກະສັດມະນຸດ. ຄວາມປາຖະໜາຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຢາກໃຫ້ມີກະສັດມະນຸດປົກຄອງ ແທນທີ່ຈະເປັນກະສັດຜ່າຍພຣະເຈົ້າ ຖືກສະແດງອອກວ່າເປັນ “ຄວາມຈອງຫອງແຫ່ງອຳນາດຂອງເຈົ້າ” ໃນການພິພາກສາ “ເຈັດເທົ້າ” ໃນພຣະທຳເລວີ 26.

ແລະຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ຍອມຟັງເຮົາເພາະສິ່ງທັງປວງນີ້,
ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າໜັກຂຶ້ນອີກເຈັດເທົ້າເພາະບາບຂອງພວກເຈົ້າ.
ແລະເຮົາຈະຫັກທຳລາຍຄວາມຈອງຫອງແຫ່ງກຳລັງອຳນາດຂອງພວກເຈົ້າ;
ແລະເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄຟ້ສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າເປັນດັງເຫຼັກ,
ແລະແຜ່ນດິນຂອງພວກເຈົ້າເປັນດັງທອງເຫຼືອງ. ພຣະທຳເລວີ 26:18, 19.

“ຄວາມຈອງຫອງແຫ່ງອຳນາດຂອງພວກເຈົ້າ”

ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຈະເປັນເໝືອນໂລກ ແລະຈະມີກະສັດຂອງຕົນເອງ. ການຖອນກະສັດອອກຈາກອານາຈັກເໜືອໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ແລະຕໍ່ມາການຖືກນຳໄປເປັນເຊຍຂອງກະສັດເຊເດກຢາແຫ່ງອານາຈັກໃຕ້ໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຖືກຫັກທຳລາຍຂອງ “ຄວາມຈອງຫອງ” ຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ແລະຄວາມຈອງຫອງຍ່ອມນຳໜ້າການລົ້ມລົງ. ໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ “ອຳນາດ”

ໝາຍເຖິງກະສັດຫຼືອານາຈັກ,

ແລະຄວາມຈອງຫອງຂອງອິດສະຣາເອນໃນການສະຖາປະນາກະສັດມະນຸດໄວ້ເພື່ອຕົນ

ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການປະຕິເສດລະບອບທີ່ໂອຄຣາຊີ ແລະກະສັດອົງພຣະເຈົ້າ.

ແລະເມື່ອຊາມູເອນເຖົ້າແກ່ລົງ

ທ່ານໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງບຸດຊາຍທັງຫຼາຍຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຜູ້ພິພາກສາເໜືອອິດສະຣາເອນ.

ບຸດຫົວປີຂອງທ່ານຊື່ເຢເອນ; ແລະບຸດຄົນທີ່ສອງຊື່ອາບີຢາ; ເຂົາທັງສອງເປັນຜູ້ພິພາກສາຢູ່ເບເອດີຊູບາ.

ແຕ່ບຸດຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມທາງຂອງທ່ານ ຫາກກັບຫັນເຂົ້າຫາກຳໄລອັນບໍ່ຊອບທຳ, ຮັບສົນບັດ,

ແລະບໍ່ດຳເນີນການພິພາກສາ. ແລ້ວພວກຜູ້ເຖົ້າທັງປວງຂອງອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ຊຸມນຸມກັນ

ແລະມາຫາຊາມູເອນທີ່ຮາມາ, ແລະກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, ຈົ່ງເບີ້, ທ່ານກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ

ແລະບຸດຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຕາມທາງຂອງທ່ານ: ບັດນີ້ ຈົ່ງຕັ້ງກະສັດອົງໜຶ່ງໃຫ້ພວກຂ້ານອ້ອຍ

ເພື່ອພິພາກສາພວກຂ້າງອ້ອມເໝືອນບັນດາປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ. ແຕ່ສິ່ງນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ໃຈແກ່ຊາມູເອນ ເມື່ອເຂົາກ່າວວ່າ, ຂໍຕັ້ງກະສັດອົງໜຶ່ງໃຫ້ພວກຂ້າງອ້ອມເພື່ອພິພາກສາພວກຂ້າງອ້ອມ. ແລະຊາມູເອນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຢາເວ. ແລະພຣະຢາເວກ່າວແກ່ຊາມູເອນວ່າ, ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງປະຊາຊົນໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາກ່າວແກ່ເຈົ້າ: ເພາະບໍ່ແມ່ນເຂົາປະຕິເສດເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາໄດ້ປະຕິເສດເຈົ້າ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າປົກຄອງເໝືອນເຂົາ. ຕາມການກະທຳທັງປວງທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳມາຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ເຂົາໄດ້ນຳເຂົາຂຶ້ນມາຈາກອີຢິບຈົນເຖິງວັນນີ້ ຄືເຂົາໄດ້ປະຖົມເຈົ້າ ແລະໄປປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອື່ນໆ ດັ່ງນັ້ນເຂົາກໍ່ກະທຳຕໍ່ເຈົ້າເໝືອນກັນ. ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງເຂົາ; ແຕ່ກໍ່ຈົ່ງຕົກເຕືອນເຂົາຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະສຳແດງໃຫ້ເຂົາຮູ້ເຖິງວິທີການຂອງກະສັດຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງເໝືອນເຂົາ. 1 ຊາມູເອນ 8:1–9.

ພົງສັງເກດໄວ້ວ່າ ໃນຈຸດນັ້ນ ອີສະຣາເອນໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນຖານະກະສັດຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໄດ້ປະຕິເສດພຣະວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນ, ຊຶ່ງຊາມູເອນເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງນັ້ນ, ເພາະມີຂໍ້ຄວາມກ່າວວ່າ, “ພວກເຂົາໄດ້ປະຖົມເຈົ້າ ແລະໄດ້ປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອື່ນໆ; ພວກເຂົາກໍ່ກະທຳຕໍ່ເຈົ້າເໝືອນກັນ.”

“ຊາຕານກຳລັງ...ຜັກດັນສົງບອມແບ່ງເຂົ້າມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ—ເພື່ອນຳໃຫ້ຫຼົງອອກໄປຈາກຄວາມຈິງ. ການຫຼອກລວງຂຶ້ນສຸດທ້າຍຂອງຊາຕານຈະເປັນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໄມຄະ. ‘ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກໍ່ພິນາດ’ (ສຸພາສິດ 29:18). ຊາຕານຈະກະທຳຢ່າງມີລະຫັດ, ໃນຫຼາຍວິທີ ແລະຜ່ານຫຼາຍຕົວແທນ, ເພື່ອສັ່ນຄອນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງປະຊາຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຳພະຍານອັນແທ້ຈິງ.”

“ຈະມີຄວາມກຽດຊັງຢ່າງໜຶ່ງຖືກຈຸດໃຫ້ລັກຂຶ້ນຕໍ່ຕຳນພະຍານທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງເປັນຄວາມກຽດຊັງທີ່ມາຈາກຊາຕານ. ການກະທຳທັງຫຼາຍຂອງຊາຕານຈະເປັນໄປເພື່ອສັ່ນຄອນຄວາມ ຊື່ຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໃນພະຍານເຫຼົ່ານັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້: ຊາຕານຈະບໍ່ອາດມີສັນທາງອັນແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍເພື່ອນຳເອົາການຫຼອກລວງຂອງມັນເຂົ້າມາ ແລະຜູກມັດຈົດວິນຍານທັງຫຼາຍໄວ້ໃນຄວາມຫຼົງຜິດຂອງມັນ ຖ້າຄຳເຕືອນ ແລະຄຳຕົຕືອນ ແລະຄຳແນະນຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່.” Selected Messages, book 1, 48.

ການຫຼອກລວງສຸດທ້າຍສຳລັບລັດທິທີ່ອີສະຣາເອນຊື່ຂອງອີສະຣາເອນບູຮານ ແມ່ນການປະຕິເສດບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ລວມເຖິງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດ້ວຍ. ການປະຕິເສດນັ້ນໃນປີ 1097 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເປັນແບບຢ່າງເຖິງການຫຼອກລວງສຸດທ້າຍຂອງອັດເວັນຕົດວັນທີ່ຈັດແຫ່ງລາໂອດີເກຍໃນປີ 1863. “ເຈດໄທອີ” ໃນ ເລວີນຕິ ບົດ 26 ແມ່ນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ກ່າວເຖິງ “ເຈດໄທອີ” ວ່າ ມັນ “ບໍ່ຄວນຖືກປ່ຽນແປງ.”

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພູມປີ 1843 ນັ້ນໄດ້ຮັບການຊົງນຳໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະວ່າມັນບໍ່ຄວນຖືກປ່ຽນແປງ; ຕົວເລກທັງຫຼາຍເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງໃຫ້ເປັນ; ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງມັນ ແລະໄດ້ຊົງປັດບັງຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງຈຳນວນ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜິດໃນສາມາດເຫັນມັນໄດ້, ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຖອນອອກ.” Early Writings, 74.

ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ໃຫ້ການຮັບຮອງ “ເຈດໄທອີ” ຢ່າງຊັດເຈນ, ແລະການຮັບຮອງຂອງນາງເປັນຄຳເຕືອນບໍ່ໃຫ້ປ່ຽນແປງຕົວເລກໃນຕາຕະລາງ, ໃນນັ້ນ “ເຈດໄທອີ” ແມ່ນຄຳວ່າກາງ ແລະມຸມເທິງຂວາ. ດ້ວຍຕາຕະລາງບອມຂອງ Uriah Smith ໃນປີ 1863, ການປະຕິເສດຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປຕໍ່ຄວາມຈິງພື້ນຖານ,

ຊຶ່ງຖືກເປັນແບບໂດຍອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໃນການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ລະບຸການກະບົດໃນປີ 1863. ວັນທີຂອງການກະບົດໃນປີ 1863 ຮອດຄ່ອງກັບເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຖືກວາງໄວ້ໃນພຣະທຳເອເຊກຽນ. ໃນເສັ້ນປະຫວັດສາດນັ້ນ, ຈຸດສິ້ນສຸດຄືການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງເປັນແບບຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຕັ້ງແຕ່ປີ 1863 ໄປຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້ ຖືກເປັນແບບໂດຍປະຫວັດຂອງກະສັດ Saul ໃນປີ 1097 BC ຈົນເຖິງ Zedekiah ໃນປີ 586 BC.

ເຊເດກຍາໄດ້ຖືກນຳໄປເປັນເຊຍິທິບາບໃນລະບົບສືບສັນຍາຂອງປີ 573 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຮອບວຽນຂອງປີຍູນິວິທິສິບເຈັດໄດ້ລົງມາໃນປີ 622 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະໃນປີທີສາມສິບ ເອເຊກຽນໄດ້ຖືກສະແດງອອກເປັນປະໂຫຍດໃນປີ 591 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລ້ວຫ້າປີຕໍ່ມາ ເຢຣູຊາເລັມກໍໄດ້ຖືກທຳລາຍໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄ.ສ. ນະຄອນນັ້ນຖືກທຳລາຍໃນວັນດຽວກັນຂອງປີ ດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ຖືກທຳລາຍເປັນຄັ້ງທີສອງໃນ ຄ.ສ. 70 ໂດຍຕັ້ງໃຈ. ຂໍ້ທີ່ເຫັນຂອງເອເຊກຽນບົດທີຫົກ ແມ່ນຫ້າປີກ່ອນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ ແລະສິບເກົ້າປີກ່ອນນິດເລື່ອງພຣະວິຫານໃນບົດທີສິບ.

ໃນປີທີສິບຫ້າແຫ່ງການເປັນເຊຍິຂອງພວກເຮົາ, ໃນຕົ້ນປີ, ໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນ, ໃນປີທີສິບສີ່ຫຼັງຈາກທີ່ນະຄອນນັ້ນຖືກຕືກທຳລາຍ, ໃນວັນນັ້ນເອງພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວໄດ້ສະຖິດເໜືອຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງທີ່ນັ້ນ. ເອເຊກຽນ 40:1.

ເນື່ອງໂດຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງຕຳລັບທະສັນຍາແຫ່ງວັນຊະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດວ່າ "ເຈັດເທື່ອ" ຈະເປັນຄຳສາບແຊ່ງສຳລັບການບໍ່ເຊື່ອຟັງຕຳລັບທະສັນຍາ ຊຶ່ງເປັນວັນຊະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນ. "ເທື່ອ" ໜຶ່ງແມ່ນໜຶ່ງປີ, ແລະ "ປີ" ໜຶ່ງມີສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ແລະ ເຈັດເທື່ອຄູນດ້ວຍສາມຮ້ອຍຫົກສິບ ເທົ່າກັບສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ. ພວກມັນເລີ່ມຈາກວັນທີ່ໄດ້ໃຊ້ສຳນວນ "the twenty-five twenty," ແຕ່ແຜນພາບສັກສິດຂອງພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ລະບຸຕົວເລກໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າເປັນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ.

ການປະກາດຄຳສາບແຊ່ງເຈັດເທື່ອເໜືອທັງອານາຈັກເໜືອຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ ອານາຈັກໃຕ້ຂອງຢູດາ ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈປະການທຳອິດ ຫຼື ຈະເວົ້າວ່າເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ "ພື້ນຖານ" ກໍໄດ້ຫຼື ອາດກ່າວໄດ້ແມ່ນແຕ່ວ່າເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ "ອັນພາ" ຂອງ William Miller. ໃນປີ 1863 ຄຣິສຕະຈັກເຊເວັນທ໌-ເດ ແອດເວນຕິດແຫ່ງ Laodicea ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານແຫ່ງການຄົ້ນພົບຂອງ Miller; "ການຄົ້ນພົບ" ທີ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຮາກຖານທັງໝົດຂອງຂະບວນການ Millerite. ການດົນໃຈໄດ້ເຕືອນໄວ້ໂດຍກົງວ່າສິ່ງນີ້ອາດເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ມັນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ແລະ ມັນເກີດຂຶ້ນມາດົນນານແລ້ວ.

ຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ພາຍຫຼັງຈາກການເປັນເຊຍິໃນບາບວິໄລນ ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປະຫວັດສາດຂອງກົດປະກາດຄັ້ງທຳອິດ ແລະກ່ອນກົດປະກາດຄັ້ງທີສອງ. ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກກໍ່ສ້າງສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນປະຫວັດສາດຂອງກົດປະກາດຄັ້ງທີສອງ. ໃນກົດປະກາດຄັ້ງທີສາມ ອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງຊາດໄດ້ຖືກຟື້ນຄືນແກ່ອິສະຣາເອນບູຮານຕາມຕົວອັກສອນ. William Miller ເປັນຕົວແທນຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດຜູ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ແລະໄດ້ຮັບການປະທານລົດອຳນາດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ທຸດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ມາຮອດຫຼັງຈາກຮາກຖານໄດ້ຖືກວາງລົງແລ້ວ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍແຜນພາບປີ 1843 ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຕີພິມໃນເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842. ໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງປີ 1844 ຄຣິດວາມຜິດຫວັງ alpha ຂອງປີ 1844, ທຸດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະທັງເວລາຊັກຊ້າໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິງພິມມະຈັນ ກໍໄດ້ມາຮອດ,

ແລະເມື່ອຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນໄດ້ຮັບການປະທານລົດອຳນາດຢູ່ການປະຊຸມຄຳຍ Exeter ພຣະວິຫານກໍໄດ້ສຳເລັດລົງ. ແລ້ວໃນຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່, ຫຼື omega ຂອງປີ 1844, ຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນກົດປະກາດຄັ້ງທີສາມ ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນ.

ໂຢສີຍາ ຫມາຍຄວາມວ່າ “ຮາກຖານຂອງພຣະເຈົ້າ.” ບໍ່ວ່າຈະເປັນກະສັດໂຢສີຍາ ຫຼື Josiah Litch; ທັງສອງຕ່າງກໍເປັນສັນຍາລັກຂອງຮາກຖານ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນປະຫວັດຂອງພຣະຮາຊາກຳນົດສະບັບທຳອິດ ແລະດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃນຊາວສອງຂໍ້ທຳອິດຂອງ Leviticus ບົດ 23. ຮາກຖານ, ງານສະຫລອງໃນລະດູບ່ອນໃບໄມ້ບົ່ງ ແລະພຣະຮາຊາກຳນົດສະບັບທຳອິດ ລ້ວນແຕ່ເປັນສັນຍາລັກຂອງປີ 1840 ແລະການປະທານອຳນາດແກ່ທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ. ວັນທີ 22 ຕຸລາ 573 ກ່ອນ ຄ.ສ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນ Ezekiel ບົດ 40 ຂໍ້ 1 ເປັນສັນຍາລັກຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະການເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາຄົນຕາຍ, ແລະຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ໃນເວລາເປີດຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາຄົນເປັນ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຕິດຕາມບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ ຄວນຈະເຂົ້າໃຈການນຳໃຊ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງນຳໃຊ້ຢູ່.

ເອເຊກຽນເປັນສັນຍາລັກຢູ່ພາຍໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນບົດຂຽນຂອງທ່ານ. ເອເຊກຽນຢູ່ພາຍໃນເມື່ອຊາຍຊາວຫ້າຄົນກົມຂາບດວງອາທິດໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດທີ່ແປດ. ທ່ານຍັງຢູ່ພາຍໃນໃນບົດຕ່ຳກໍມາ ເມື່ອ ‘ການປະທັບຕາທີ່ຕາມມາດ້ວຍການຂ້າຟັນ’ ຖືກນຳມາເໜືອເຢຣູຊາເລັມ, ຊຶ່ງ Ellen White ລະບຸວ່າເປັນຄຣິດຕະຈັກ Seventh-day Adventist. ໃນສົບເອັດບົດທຳອິດ, ເອເຊກຽນຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດແຫ່ງສະຫວັນເພື່ອຮັບຄຳແນະນຳຂອງທ່ານ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພວກ Millerites ໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ກະທຳໃນປີ 1844, ແລະດັ່ງທີ່ຂະບວນການນີ້ກຳລັງຖືກເອີ້ນໃຫ້ກະທຳຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.

ດັ່ງນັ້ນ ເອເຊກຽນຈຶ່ງເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ພວກທ່ານ: ຕາມສາລະພັດທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳ ພວກທ່ານກໍຈະກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ. ແລະເມື່ອສົ່ງນັ້ນບັງເກີດຂຶ້ນ ພວກທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຢເຊກຽນ 24:24.

ເມື່ອສົ່ງນິມາເຖິງ

ເມື່ອເຮົາມາເຖິງຈຸດນັ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ ທີ່ສົ່ງທັງຫລາຍຊຶ່ງເອເຊກຽນໄດ້ພາບປະກອບໄວ້ ກຳລັງເກີດຊ້ຳອີກໃນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍໄດ້ມາເຖິງໝາຍສຳຄັນຂອງເອເຊກຽນ. ເມື່ອທ່ານຮູ້ວ່າ ເອເຊກຽນເປັນຕົວແທນຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝູນສີຟ້າ ແລະທ່ານຮູ້ສົ່ງນັ້ນໃນລະດັບແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ ທີ່ຄອບຄອງຄວາມຄາດຫວັງອັນບໍລິສຸດວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ເອເຊກຽນໄດ້ພາບປະກອບໄວ້ໃນບົດຂຽນຂອງທ່ານ ລ້ວນເປັນແບບຢ່າງຂອງລຳດັບເຫດການອັນສັກສິດໃນວັນສຸດທ້າຍ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄົນໜຶ່ງແສນສີໝູນສີຟ້າ—ເມື່ອທ່ານຮູ້ສົ່ງນັ້ນແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນ “ພວກເຈົ້າຈະຮູ້” ວ່າ “ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ຄື “ພຣະເຈົ້າ.”

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.